

РЕШЕНИЕ

№ 24812

гр. София, 26.11.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 21 състав, в публично заседание на 07.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елена Попова

при участието на секретаря Елица Делчева, като разгледа дело номер **9562** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84 ал. 3 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/. Образувано е по жалба от М. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., с адрес: РПЦ – С.,[жк], ул. „М. №21А“, срещу Решение № 8864/ 27.08.2024 г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата и представените в съдебното заседание писмени бележки са развити доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Жалбоподателят сочи, че административният орган е нарушил чл. 35 от АПК и чл. 75, ал. 2 от ЗУБ като не е анализирал всички факти и обстоятелства, съответно не е установил обективната истина. Твърди, че фактически Турция не отговаря на дефиницията за „трета сигурна държава“ съгласно пар. 1, т.9, б, „г“ от ДР на ЗУБ и спрямо жалбоподателя там не съществува защита от принудително връщане в С.. Соци, че самоволното напускане на чужденеца на РПЦ на ДАБ е основание за прекратяване на производството за предоставяне на международна закрила, а не представлява „мълчалив отказ“ от страна на молителя, разкриващ нежелание от негова страна да получи международна закрила. Изтъква, че жалбоподателят е непълнолетен, но административният орган не е разгледал задълбочено въпроса за най-добрия интерес на детето съгласно пар. 1, т. 5 от ДР на Закона за закрила на детето. По същество се иска отмяна на решението.

Ответникът, чрез процесуалния си представител, в съдебното заседание изразява

становище за неоснователност на жалбата, като счита, че при издаване на оспореното решение са спазени изискванията за законосъобразност и съответствие с материалния и процесуалния закон. Сочи, че жалбоподателят не отговаря на изискванията на чл. 8 и чл. 9 ЗУБ, както и че е напуснал РПЦ и е в неизвестност. Моли съда да отхвърли жалбата.

Административен-съд С.-град, Първо отделение, 21-ви състав, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 28.11.2023 г. М. Ф. е подал молба за предоставяне на международна закрила с вх. № ОК-13-2667/28.11.2023 г. по описа на РПЦ – С. до председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС.

Във връзка с подадената молба е бил съставен Регистрационен лист, съдържащ данни на жалбоподателя /л. 86/.

Предвид факта, че жалбоподателят е непълнолетен непридружен чужденец, е изготвено писмо от Агенцията за социално подпомагане /л.53/. В него е изложено, че основните права на детето не са нарушени и че не са налице рискове за неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

На 11.12.2023 г. е проведено интервю с чужденеца, за което е съставен протокол /л.59/. Пред интервюиращия орган жалбоподателят е заявил, че е напуснал С. в търсене на по-добър живот и за да продължи на образованието си в Германия. Твърди, че в С. е бил свидетел на бомбардировки и употреба на химически оръжия. Домът му е бил унищожен, спрели са образованието му. При навършване на 18-годишна възраст ще подлежи на задължителна военна служба. Разказва, че след напускането на С. е пребивавал в Турция нелегално за седмица, след което отново нелегално влиза в България. Бил е хванат в България и това е причината да подаде молбата си за международна закрила. Има брат в България, А. Ф., с когото предприема пътуването. Останалите членове на семейството му са в С..

За преценката на основателността на подадената молба за международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 19 и сл. от делото/ за изясняване на общото положение и актуалната обществено-политическа обстановка в С.. В същата е посочено, че военният конфликт там продължава с висок интензитет, а страната е разделена на четири зони под контрола на официалното сирийско правителство, кюрдското самоуправление, „Правителството на сирийското спасение“ и Турция и съюзническите й милиции.

Също така при преценката дали на лицето да бъде предоставен международна закрила, е изготвена справка на дирекция „Международна дейност“ в ДАБ при МС /л. 27 и сл. от делото/ за изясняване на общото положение, актуалната обществено-политическа обстановка в Турция и положението на сирийските бежанци там. За бежанците от С. турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и достъп до основни права и услуги.

Въз основа на горните данни е изготвено становище с предложение да бъде отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут по молбата на М. Ф..

С Решение № 8864/ 27.08.2024 г. на Председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ при МС на М. Ф. е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

На 19.01.2024 г. е получено писмо от Началника на Об РУ-СДВР относно предприемане на действия за издирване на жалбоподателя, съгласно което от 08.01.2024 г. той е в неизвестност.

След анализ на заявените от жалбоподателя обстоятелства, сочени като основания за предоставяне на международна закрила, е прието от административния орган, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. В решението е посочено, липсват данни за осъществено спрямо него преследване, основано на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, и не се установяват дискриминационни или други неблагоприятни мерки, водещи до риск от преследване. Лицето не е направило изявления за „преследване“ по смисъла на чл.8, ал. 4 от ЗУБ, свързано с нарушение на основните права на човека или съвкупност от действия, водещи до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повторяемост.

По отношение на условията за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 1, т.1 и т.2 от ЗУБ е посочено от органа, че в молбата за закрила липсват твърдения за реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, екзекуция, изтезание, нечовешко или унизително отнасяне или наказание. Лицето не заявява спрямо него да са предприети такива действия от официалните власти на С..

Разгледана е хипотезата за прилагане на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, като е посочено в решението, че към момента на издаването му е налице вътрешен въоръжен конфликт в страната по произход, което кореспондира с разказаното от молителя по време на интервюто и съпада с изложеното в справката за актуалната обществено-политическа обстановка в С..

В решението обаче изрично е посочено, че бежанската история следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал. 2 ЗУБ и възможността лицето да се ползва със закрилата на друга държава - Турция, в която лицето е пребивавало нелегално в продължение на една седмица и която самоволно е решило да напусне.

С оглед на всичко изложено СЪДЪТ намира следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена от надлежна страна и в срок, срещу подлежащ на обжалване валиден административен акт. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 48, ал. 1 ЗУБ. Спазени са административнопроизводствените правила и разпоредбите на материалния закон.

В жалбата се сочи, че органът неправилно е определил Турция като „трета сигурна държава“, тъй като в Турция жалбоподателят не може да получи статут на бежанец и да се ползва от съответната международна закрила съгласно дефиницията за „трета сигурна държава“ от пар. 1, т. 9, б. „г“ от Допълнителните разпоредби на ЗУБ. Според

настоящия съдебен състав възраженията са неоснователни.

Решението на административния орган е постановено след обстоен анализ на бежанската история на лицето, като изведените правни изводи за липса на основния по чл. 8, ал. 1 и чл. 9, ал. 1 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут на жалбоподателя са обосновани, правилни и съответстват на събраните в хода на административното производство доказателства. Административният орган е взел предвид справките на Дирекция „Международна дейност“ на ДАБ относно С. и Турция, с отчитане на общото положение в двете държави, актуалната политическа и икономическа обстановка, както и отношението към сирийските бежанци в Турция.

Материалноправните предпоставки за предоставяне статут на бежанец са установени в нормата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Нормата изисква наличие на основателни опасения от преследване на чужденеца в държавата му по произход, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, като по тези причини същият не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея, като за предоставянето на статут е без значение обстоятелството дали чужденецът принадлежи към тези раса, религия, националност, социална група, или изразява политическо мнение, които са в основата на преследването. Според чл. 8, ал. 4 от ЗУБ, „преследване“ е нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните му права, достатъчно тежки по своето естество или повторемост. Достатъчно е органът или организацията, осъществяваща преследването, да смята, че чужденецът има такава принадлежност. Субекти, извършващи преследване, могат да бъдат: държавата, партии или организации, които контролират държавата или значителна част от нейната територия и недържавни субекти, ако може да бъде доказано, че държавата или партии или организации, контролиращи значителна част от нейната територия, включително международни организации, не могат или не искат да предоставят закрила срещу преследването от недържавните субекти. Действията на преследване могат да бъдат: физическо или психическо насилие, включително сексуално насилие; правни, административни, полицейски или съдебни мерки, които са дискриминационни сами по себе си или се прилагат по дискриминационен начин; наказателно преследване или наказания, които са непропорционални или дискриминационни; отказ на съдебна защита, който се изразява в непропорционално или дискриминационно наказание; наказателно преследване или наказания за отказ да бъде отбита военна служба в случай на военни действия, когато военната служба би предполагала извършването на престъпление или на деяние по чл. 12, ал. 1, т. 1 - 3; действия, насочени срещу лицата по причина на техния пол или срещу деца. Посочените мотиви по време на проведеното от ДАБ интервю настоящият състав намира, че не са от кръга на обстоятелствата по смисъла на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ, поради което не е налице основание за предоставяне на хуманитарен статут. Кандидатът не е преследван поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждения. Прямо него не е било упражнявано физическо насилие и не е бил обект на репресии. Правилно административният орган е приел, че в бежанската история на чужденеца не са налице елементите от предвиденото в чл. 8 ЗУБ „основателно опасение от преследване“ и не са налице предпоставките за

предоставяне на лицето на статут на бежанец.

Материалноправните предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут са установени в нормата на чл. 9, ал. 1 ЗУБ. Според чл. 9, ал. 1 от ЗУБ хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, или тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Правилно административният орган е приел, че няма основания да се приеме, че жалбоподателят е напуснал С. поради реална опасност от смъртно наказание или екзекуция – обстоятелства, визирани в чл. 9, ал. 1, т. 1 от ЗУБ. Срещу него не са били предприети такива действия от официалните власти или от конкретна групировка, която държавата не е в състояние да контролира. Твърдения за обстоятелства от характера на тези по чл. 9, ал. 1, т. 2 - изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание, молителят не е направил.

Органът е направил преценка в решението си дали са налице обстоятелствата по чл. 9, ал. 1, т.3 от ЗУБ – тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт. Наличието на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт е формулирано като тежко посегателство и условие за предоставяне на субсидиарна закрила и в член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29 април 2004 година, относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Съгласно Решение от 17 февруари 2009 г. на Съда на Европейския Съюз по дело С-465/07, член 15, буква "в" от Директива 2004/83/ЕО, във връзка с член 2, буква "д" от същата Директива, трябва да се тълкува в смисъл, че: съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателство, че той представлява специфична цел поради присъщи на неговото лично положение елементи. Съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държава членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна, или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи. При своята преценка административният орган е взел предвид данните от справката за С. и правилно е приел, че страната се намира в състояние на вътрешен въоръжен конфликт, характеризиращ се с безогледно насилие, чиято степен достига такова ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, ако бъде

върнато в страната, поради самия факт на присъствието си, се излага на заплахата.

Административният орган е разгледал случая с оглед конкретната бежанска история на лицето съгласно изискването на чл. 75, ал. 2 ЗУБ. Съдът споделя изводите на административния орган, че спрямо жалбоподателя Турция отговаря на легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. "Трета сигурна държава" е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец; са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. Горното се потвърждава от приобщената в хода на съдебната фаза и приложената по делото справка на дирекция „Международна дейност“ на ДАБ за обстановката в Турция, съгласно която макар Турция да поддържа географско ограничение на Женевската конвенция за статута на бежанците от 1951 година, през 2013 г. приема Закон за чужденците и международната закрила, който създава специална правна рамка за убежище в Турция и потвърждава задълженията на турските власти към всички лица, нуждаещи се от международна закрила, независимо от държавата им по произход. За бежанците от С. Турция прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на легален престой, както и достъп до права и закрила. В писмените бележки и жалбата си жалбоподателят твърди, че Турция не отговаря на дефиницията за „трета сигурна държава“, защото сирийците получават статут на посетители и право на временна закрила, без да имат право да подадат молба за статут на бежанец в последствие. Също така жалбоподателят сочи, че пред сирийците в Турция съществуват пречки по отношение на достъпа до заетост и възможността за дългосрочна интеграция. Посочените аргументи, макар и основателни, не заличават възможността Турция да се яви „трета сигурна страна“ съгласно легалната дефиниция на § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ. Относно твърдението, че по отношение на жалбоподателя в Турция не съществува гаранция, че ще бъде спазен принципът за „забрана на връщане“, съдът не намери достатъчно сериозни основания да го приеме. Чужденецът е пребивавал една седмица в Турция, без да заяви присъствието си пред властите и да получи съответната карта за временна закрила. Не е бил принуден да напусне Турция, не е имал проблеми с властите и полицията, нито има основателни причини да счита, че няма да му бъде предоставена временна закрила, ако поиска такава. Предвид гореизложеното, вземайки предвид личната бежанска история на лицето, както и актуалните данни за режима на предоставяне на закрила в Турция, органът правилно е обосновал решението си, че за сирийския гражданин не съществува реална опасност от

посегателства по смисъла на чл. 9, ал. 1-3 от ЗУБ при завръщането му в Турция. В допълнение към изложените аргументи, лицето в интервюто признава, че целта му поначало е била Германия, където иска да продължи образованието си. Също така споделя, че му е нужно време, за да вземе решение дали би искало да остане в България. Правилно административният орган е заключил, че в конкретния случай не става дума за лице, нуждаещо се от международна закрила поради наличие на основанията, заложиени в чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ, а за икономически мигрант.

Съгласно чл. 6а от ЗУБ при прилагането на закона първостепенно значение има най-добрият интерес на детето, преценката за която се извършва в съответствие с разпоредбите на Закрила на детето. Действително административният орган в решението си не е обосновал подробно преценката си за най-добрия интерес на М. Ф., който към момента е на 17 години. Основополагащият характер на висшия интерес на детето не е спорен по делото, като същият се възприема и отчита от настоящия състав при дължимата съобразно [чл. 218 АПК](#) проверка. Но най-добрият интерес на детето не е въведен от законодателя като задължителна предпоставка за предоставяне на хуманитарен статут в [чл. 9 ЗУБ](#), нито е определен като условие за предоставяне на субсидиарна закрила в [глава V](#) от [Директива 2011/95/ЕС](#), предвид което не представлява самостоятелно и достатъчно основание за предоставяне на международна закрила, което да може законосъобразно да замени отсъствието на материалноправните предпоставки за предоставяне на такъв вид закрила, предвидени от българския и европейския законодатели / в този смисъл [Решение № 5367 от 22.05.2023 г. по адм. д. № 42 / 2023 г. на Върховен административен съд](#)/.

Съдът намира за неоснователни възраженията в жалбата, че производството е следвало да бъде прекратено, тъй като жалбоподателят е напуснал РПЦ, в който е било настанено и е в неизвестност. Самоволното напускане на РПЦ от страна на жалбоподателя, без да уведоми ДАБ МС за новия си адрес в продължение на 30 дни представлява основание за прекратяване на производството за предоставяне на международна закрила съгласно чл. 15, ал. 1, т.3 от ЗУБ, но съгласно чл.15, ал.2 ЗУБ в случаите по ал. 1, т. 1 – 5, при наличие на достатъчно доказателства за неоснователност на молбата за международна закрила, същата се разглежда по реда на чл. 75 ЗУБ.

Предвид изложеното, с оспореното решение административният орган правилно е приел, че не са налице предпоставки за предоставяне на хуманитарен статут и статут на бежанец на жалбоподателя. Не са налице основания за отмяна на оспореното решение, поради което жалбата следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изложеното, Административен съд – София-град, Първо отделение, 21-ви състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата от 24.09.2024 г. на М. Ф., ЛНЧ [ЕГН], гражданин на С., срещу Решение № 8864/ 27.08.2024 г. на Председателя на Държавна агенция

за бежанците /ДАБ/ при МС, с което е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от връчване на съобщението.

СЪДИЯ: